

Biologische bonusmama

‘HEY ANNA! LEKKER van je groenten genoten met je geitenwollen sokken aan van ’t weekend?’ Anna haalt diep adem en loopt verder zonder Jurre aan te kijken. Dit was maar één van de vele rot-tige opmerkingen die Jurre altijd maakte. ‘Waarom moet ze naar die stomme school?’ denkt Anna. Ineens voelt ze een hand op haar schouder. Anna kijkt verschrikt om, maar haalt opgelucht adem als ze ziet dat het haar beste vriend David is. Met David erbij is school 100x leuker. Vanaf de eerste dag dat Anna op haar nieuwe school kwam, is ze goede vrienden met David. Anna moest van haar oude school af, omdat haar

vader ging samenwonen met zijn nieuwe vriendin: Samantha. Anna’s ‘bonusmoeder’, zoals haar vader Samantha noemt. Anna heeft een hekel aan dat woord, maar zegt daar niks over tegen haar vader. Ze wil hem niet verdrietig maken. Haar vader heeft namelijk al zoveel gehuild sinds Anna’s moeder dood is, dat ze het niet nog erger wil maken. Anna en David hebben samen de bijnaam ‘biologische bonusmama’ voor Samantha bedacht, omdat ze altijd speciale dingen eet. ‘Waar zit je met je gedachten joh?’ vraagt David. ‘Oh, nergens’, antwoordt ze. David zegt dat ze zich niets aan moet trekken van Jurre en de anderen.

Toen ze hier op school kwam, kende iedereen haar meteen, omdat iedereen in dit dorp Samantha kent. Samantha eet namelijk bijzonder en vertelt dat aan iedereen. Biologisch of veganistisch of zoiets. Anna weet het eigenlijk niet precies, ze wil het ook helemaal niet weten, ze vindt het maar stom.

Eenmaal in de klas begint meester Bas de dag meteen met groot nieuws: Iedereen moet een spreekbeurt geven. Als Anna iéts vreselijk vindt, zijn het spreekbeurten, want dan moet ze spreken voor de klas. In haar vorige klas vond ze dat nooit zo erg, maar hier is iedereen zo gemeen tegen haar dat ze het doodeng vindt. ‘Doe het over dat gekke eten van je bonusmoedertje!’, roept David meteen. ‘Sst! Straks hoort Jurre het.’ Anna heeft geen zin in nog meer opmerkingen van Jurre. ‘Morgen wil ik weten waar jullie spreekbeurten over gaan. Ik hang hier een lijst op waar je het op kan invullen’, zegt meester Bas.

Als Anna en David op Anna’s kamer zitten na schooltijd probeert David haar weer over te halen. ‘Misschien begrijpt de klas dan eindelijk dat het helemaal niet raar is.’ ‘Maar het is wel raar, dat biologische gedoe is ook superstom!’ reageert Anna boos. David zegt tegen Anna dat het helemaal niet zo erg is. Hij heeft al een paar keer bij Anna gegeten en vond het eigenlijk altijd best lekker. ‘Anna! David! Komen jullie? Ik heb thee.’ Ze lopen naar beneden en zien Anna’s vader aan de keukentafel zitten. ‘Hoe was school?’ vraagt hij. Nog voordat Anna antwoord kan geven vertelt David over de spreekbeurten die ze moeten houden. ‘Wat leuk! Waar ga je het over hebben

An?’ Haar vader klinkt enthousiast, een stuk blijer dan Anna zelf in ieder geval. ‘Nog geen idee’, mompelt Anna. Ik vind dat ze het moet doen over hoe jullie eten’, zegt David. ‘Nee! Ik ga het niet hebben over dat stomme biologische eten van Samantha. Ik word er gek van en vind het vies. Het eten was veel lekkerder toen mama kookte!’ floept Anna eruit. Wanneer Anna opkijkt, ziet ze dat haar vader tranen in zijn ogen heeft; dat gebeurt altijd als ze iets over haar moeder zegt. Anna heeft meteen spijt en zegt snel ‘sorry’. ‘Vind je het zo erg?’ vraagt haar vader verdrietig. ‘Nee, maar...’, Anna wil niet zeggen dat ze er zo mee gepest wordt. ‘Onze klasgenoten pesten Anna vaak met haar ‘rare’ eetgewoontes, daarom is Anna zo verdrietig’, vertelt David als hij merkt dat Anna niets durft te zeggen. De vader van Anna kijkt nu bezorgd: ‘Ach lieverd, wat erg, dat wist ik niet.’ ‘Het geeft niet pap, jij kan er niks aan doen. En Samantha eigenlijk ook niet, ze is best lief’, reageert Anna.

‘Daarom moet Anna een spreekbeurt houden over wat jullie eten. Onze klas weet gewoon niet wat het inhoudt en maakt daarom stomme opmerkingen. Als je ze uitlegt wat je eet en waarom, begrijpen ze het vast’, zegt David nadat Anna een dikke knuffel heeft gekregen van haar vader. ‘Dat vind ik eigenlijk helemaal niet zo’n gek idee, An’, reageert haar vader. En we eten trouwens veganistisch, niet biologisch’, voegt hij er met een knipoog aan toe. ‘Oh, dan is biologische bonusmama toch niet zo’n goede bijnaam voor Samantha’, lacht Anna. Haar vader en David lachen mee.

Een uur later heeft Anna een PowerPoint

Augurkenstroom

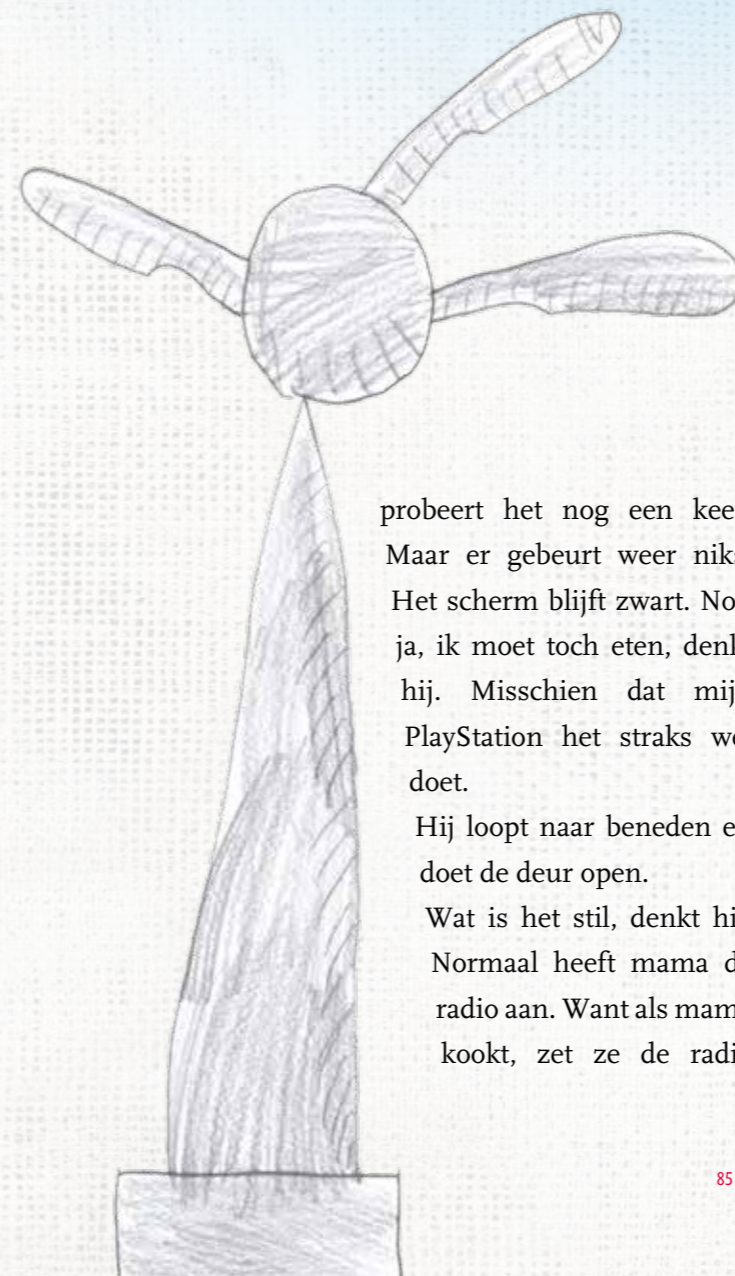

‘MAX, KOM JE eten?’ hoort Max vanuit de gang klinken. Hij zit in zijn kamer lekker te gamen op zijn PlayStation. ‘Ja mama, ik kom er zo aan! Nog even mijn spel afmaken. Ik heb bijna dit level uitgespeeld. Nog...’ Max kan zijn zin niet afmaken of het scherm wordt ineens zwart. Hij loopt naar de televisie en drukt op de ‘aan’-knop. Er gebeurt helemaal niets. Hij

altijd luider en gaat ze keihard meezingen. En als mama meezingt, moet je snel wegwezen want het is niet om aan te horen. Max gaat op een stoel zitten en vraagt: ‘Wat eten we, mama?’ ‘Bloemkool, aardappeltjes en een gehaktbal.’ Max vindt dat lekker. Vooral de saus die mama erbij maakt.

Max vertelt tijdens het eten dat er wat raars met zijn PlayStation gebeurde. Hij had een level bijna gehaald en ineens werd zijn scherm zwart.

Max vraagt aan papa of hij misschien weet hoe dat kan. Papa weet alles van stroom. Hij werkt namelijk bij de energiecentrale van de stad. De energiecentrale is de plek waar alle stroom wordt gemaakt en die ervoor zorgt dat ieder huis stroom krijgt. Papa vertelt dat de stroom is uitgevallen, omdat er iemand in de centrale een verkeerde knop heeft ingedrukt. Daardoor zit een groot deel van de stad zonder stroom. ‘Wat gaan ze nu doen om te zorgen dat alle mensen weer stroom krijgen?’ vraagt Max. ‘Nou jongen,’ zegt papa, ‘dat moeten we nog uitzoeken. Er zijn namelijk heel veel knopjes en er is er maar één die kan zorgen dat de stroom weer gaat werken.’ ‘Heeft niemand stroom?’ vraagt Max. ‘Alleen de mensen die zelf voor stroom zorgen hebben nog stroom,’ zegt papa. ‘Bijvoorbeeld mensen die zonnepanelen of een windmolen hebben.’

probeert het nog een keer. Maar er gebeurt weer niks. Het scherm blijft zwart. Nou ja, ik moet toch eten, denkt hij. Misschien dat mijn PlayStation het straks wel doet. Hij loopt naar beneden en doet de deur open. Wat is het stil, denkt hij. Normaal heeft mama de radio aan. Want als mama kookt, zet ze de radio

Anna begint zelf ook te lachen en zegt dat Samantha binnen mag komen. Samantha zegt dat ze het heel erg vindt dat Anna wordt gepest: ‘Het spijt me.’ ‘Nee, jij kan er niks aan doen’, zegt Anna snel. Samantha gaat verder: ‘Ik snap het wel. Jullie moesten voor mij verhuizen, dat is lastig, maar het komt goed. Laat die PowerPoint over veganistisch eten eens zien.’ Anna, David en Samantha nemen de spreekbeurt samen door en laten de PowerPoint daarna aan Anna’s vader zien.

‘Geweldig! Je klasgenoten zullen verbaasd zijn als ze dit zien. Ik ben trots op je lieverd.’ Anna’s vader geeft haar een knuffel.

De volgende dag loopt Anna vol trots het schoolplein op. Ze is niet bang, zoals normaal. Als ze de klas binnenkomt, loopt Anna regelrecht op het blaadje af waar ‘Spreekbeurten groep 6b’ op staat en schrijft trots met een dikke zwarte stiften ‘veganistisch eten’ achter haar naam.

vol informatie over veganistisch eten. Er staat in dat veganisten geen dierlijke producten eten, zoals kaas, melk en vlees. Ook heeft ze gevonden dat het beter voor het milieu is omdat het veel minder energie kost en veel minder CO₂-uitstoot veroorzaakt. Veganistisch is dus ontzettend duurzaam. David en Anna horen geklop op de deur. ‘Kom binnen!’ roept Anna. Ze denkt dat het haar vader is, maar Samantha steekt haar hoofd om het hoekje. ‘Mag je biologische bonusmama binnenkomen?’ Anna begint te blozen, het was niet de bedoeling dat Samantha erachter zou komen dat ze haar zo noemt. ‘Haha, ik vind het juist wel een grappige bijnaam’, giechelt Samantha.